

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.864 van 4 juli 2002
in de zaak A. 97.391/VII-23.904**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. VAN DE COTTE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 13 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 20 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS, die, loco advocaat E. VAN DE COTTE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 augustus 2000 en verklaart zich vluchteling op 24 augustus 2000.

1.2. Op 28 augustus 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 oktober 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 13 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Hongaarse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Hongaarse origine, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in Slowakije met de maffia. Op 22 augustus 2000 zou betrokkene alleen zijn land hebben verlaten. Op 23 augustus 2000 zou hij in België zijn aangekomen waar hij de volgende dag asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Volgens de verklaringen die betrokkene voor het Commissariaat-generaal aflegde, zou zijn zoon, drie maanden voor betrokkenes vertrek naar België, ruzie gemaakt hebben met de zoon van zijn buurman. De jongen van de burens zou zijn hoofd gestoten hebben. De buurman zou daarom betrokkenes zoon hebben willen slaan maar betrokkene zou dit net hebben kunnen verhinderen. Er zou een dispuut zijn ontstaan tussen betrokkene en de buurman, die lid bleek te zijn van de maffia. De buurman zou betrokkene bedreigd hebben met de dood als hij hun appartementsgebouw niet zou verlaten binnen vierentwintig uur. Daarop zou betrokkene met zijn gezin hun woning hebben verlaten en naar zijn schoonouders gegaan zijn. Daar zouden vijf leden van de maffia hem echter hebben opgezocht en hem bedreigd hebben. Betrokkene zou dan ook maar een week bij zijn schoonouders gebleven zijn en daarna naar zijn ouderlijk huis, twintig kilometer verder, zijn gegaan. Betrokkenes gezin zou echter niet meegegaan zijn. Betrokkene zou zijn gezin ook niet op de hoogte hebben gebracht van zijn nieuwe schuilplaats. In betrokkenes ouderlijk huis zou enkel nog zijn zus wonen op sommige

momenten. Ongeveer een maand na zijn vlucht naar zijn ouderlijk huis zou de maffia daar echter ook geweest zijn. Betrokkene zou niet thuis geweest zijn op dat moment. De maffia zou wel tegen betrokkene zus gezegd hebben dat ze zouden terugkomen en dat het dan slecht met hem zou aflopen. Een week later zou de maffia weer zijn langs geweest op een moment dat betrokkene wel thuis was. Betrokkene zou toen erg geslagen zijn door een tiental mannen, die zouden gezegd hebben dat ze hem niet meer in de stad wilden zien. Hij zou nadien naar de dokter gegaan zijn maar die zou hem niet hebben willen helpen. Betrokkene zou na dit incident nog een week in Slowakije ondergedoken en niet meer thuis gebleven zijn. Daarna zou hij besloten hebben zijn ouders, broer en zus in België te vervoegen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er enkele belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen betrokkene diverse verklaringen (DVZ, CGVS) die toelaten de oprechtheid van zijn beweringen in twijfel te trekken.

Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het incident waarbij zijn zoontje ruzie had met de buurjongen dateert van maart 2000. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat het pas drie maanden voor zijn vertrek naar België gebeurde (p. 2). Aangezien betrokkene eind augustus naar België is gekomen zou dat in mei 2000 geweest zijn.

Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de jongens meteen uit elkaar heeft gehaald en dat daarna ook de vader van de buurjongen is gekomen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat eerst de vader van de buurjongen bij de ruzie aanwezig was (p. 2). Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken na de dreigementen van zijn buurman meteen naar het huis van zijn ouders te zijn gevlucht zonder zijn gezin. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter eerst met zijn gezin naar zijn schoonouders te zijn gegaan (p. 3). Vervolgens verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets van een bezoek van de maffia aan het huis van zijn schoonouders. Voor het Commissariaat-generaal verklaart hij echter dat leden van de maffia hem bij zijn schoonouders opzochten (p. 3). Bovendien verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat reeds een week na zijn aankomst in het huis van zijn ouders, de maffia hem daar ook kwam zoeken. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat dit een maand na zijn aankomst daar was (p. 3). Verder verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat na het bezoek van de maffia aan het huis van zijn ouders, zijn zus nog twee dreig telefoons kreeg. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat zijn zus na het bezoek van de maffia niets meer werd aangedaan (p. 4).

Tenslotte verklaart betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij een week voor zijn vertrek nog eens werd opgezocht door leden van de maffia en dat hij toen zwaar werd toegetakeld. Hierover vermeldde betrokkene echter niets voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat merkwaardig is gezien de ernst van het incident en gezien het net voor betrokkene vertrek plaatsvond. Bovendien is het ongeloofwaardig dat betrokkene het adres van zijn schoonouders niet zou kennen (CGVS, p. 5), aangezien hij zelf beweert dat ze slechts drie straten verder woonden dan hen en aangezien hij er toch een week verbleven heeft.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Het door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde document (paspoort) wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht

is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending inroept van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat hij letterlijk het volgende aanvoert:

Eerste middel : schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt:

"... dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 2000 ".

Terwijl: verzoeker enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen; er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en het belang van verzoeker, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève;"

2.1.2. Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de Commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden en ongeloofwaardig overkomen; dat ook in de ontvankelijkheidsfase de waarachtigheid van zijn verklaringen kan worden nagegaan; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens en van artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; dat hij desbetreffend betoogt:

"Tweede middel : schending van artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 2 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Doordat de bestreden beslissing stelt:

"... dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 2000".

Terwijl:

artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 10 december 1948 (B.S., 31 maart 1949) bepaalt dat elk individu recht heeft op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon;

ook artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955) in een gelijkaardige bescherming voorziet;

de media geregeld nieuwsfeiten brengen omtrent de heersende discriminatie in Slowakije en ook andere landen van het voormalige Oostblok ten aanzien van Roma-zigeuners, waarbij deze als het ware in getto's worden geplaatst en hun veiligheid geenszins gewaarborgd is; de fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid, zoals voorzien in voornoemde Mensenrechtenverdragen, dan ook geenszins gewaarborgd zijn.";

2.2.2. Overwegende vooreerst dat de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens van 10 december 1948 een beginselenverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde; dat, met betrekking tot het recht op leven, zoals gewaarborgd door artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het door verzoeker ingeroepen asielrelaas bedrieglijk is; dat uit de bespreking van de overige middelen blijkt dat verzoeker deze vaststelling niet heeft weten te weerleggen; dat verzoeker geen andere elementen aanvoert die wijzen op een mogelijke schending van artikel 2 van het EVRM; dat het middel bovendien enkel feiten bevat die de globale situatie in Slowakije betreffen, maar geen enkel gegeven bevat dat erop zou wijzen dat zijn individuele leven en vrijheid in het thuisland gevaar zou lopen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending inroept van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat hij letterlijk het volgende aanvoert:

"Derde middel: schending van het artikel 1, §A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

Doordat de Commissaris-generaal stelt:

"... dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 2000"

Terwijl:

door verzoeker het statuut van vluchteling te weigeren artikel 1, §A, al. 2 van het Verdrag van Genève geschonden wordt; de definitie van de Conventie van Genève als volgt luidt : "geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen".

uit de door verzoeker meegedeelde materiële feiten duidelijk blijkt dat hij omwille van zijn origine zijn vaderland diende te verlaten en hij ook niet naar zijn land kan terugkeren zonder vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, §A., al.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.";

2.3.2. Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
de H. C. VERHAERT,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.